

ULRICH v. WILAMOWITZ-MOELLENDORFF

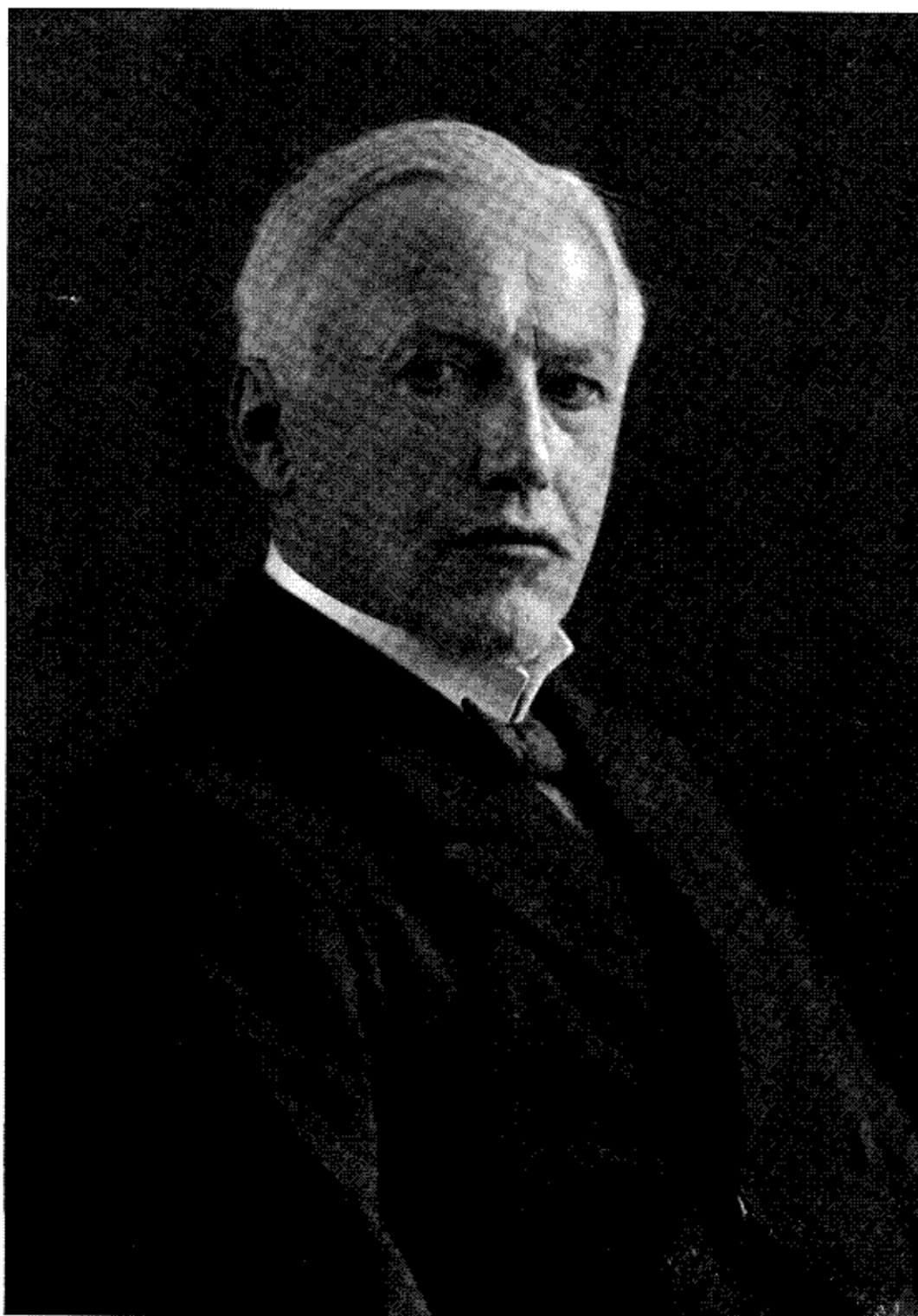
NAAR DEN klassiske Philologi, som dog er en gammel og velskolet Videnskab, stadigt er saa langt fra at have udtømt sit Stof, at Problemerne Mængde snarere tiltager end aftager, ligger det dels i, at den, som enhver virkelig Videnskab, efter sit Væsen er uendelig, dels i Stoffets Beskaffenhed. Grækerne og Romerne har, paa ganske forskellig Maade, i saa væsentlig Grad skabt det fælles Grundlag for moderne Kultur, at Nutiden, hvis den vil forstaa sig selv og ikke nøjes med raa Empiri, bestandigt maa tage Stilling til den klassiske Oldtids Arvegods. Philologien har den dobbelte Opgave at fremlægge de bevarede Mindesmærker i den paa lideligst mulige Form, alsidigt og indtrængende fortolkede, og at benytte dem til Fremstillingen af det Totalbillede af Oldtidens Kultur, som er dens Endemaal. Denne Philologiens Charakter af Specialhistorie med den antike Kultur i videste Forstand som Objekt blev fastslaaet af den tyske Ny-Klassicisme for snart 100 Aar siden; det var den, som Madvig indskærpede sine Disciple aldrig at tabe af Sigte under de mange Detailundersøgelser, som Fagets første og nærmeste Opgave, Teksternes kritiske og eksegetiske Behandling, nødvendigt kræver. Det er dog først en nyere Tid, der helt har draget Konsekvenserne af dette Standpunkt. Ny-Klassicismen, der i den antike Litteratur og Kunst saa de evige Forbilleder, holdt sig helst til de faa Aarhundreder, hvor den antike Aand fremtraadte rene og mest harmonisk afsluttet; den historiske

Betragtning af Udviklingen i Oldtidens Kultur, der videnskabeligt har ligelig Interesse for alle dennes Phaser, laa Datiden ligesaa fjernt, som

let og naturlig for sine Disciple. En gunstig Skæbne har villet, at der gennem de sidste Decenniers store Papyrusfund og archæologiske Opdagelser tilførtes Philologien et uanet rigt nyt Stof paa et Tidspunkt, hvor den var fuldt rustet til at vurdere og udnytte det.

En Foregangsmand for denne moderne Udvikling af den klassiske Philologi, den Mand, der fremfor nogen staar som Fører og Mester i deres Øjne, der ser Philologiens Maal i den alsidige Erkendelse af Oldtidens Kultur, er U. v. Wilamowitz Moellendorff, der efter Indbydelse af Universitetet om kort Tid vil holde et Par Forelæsninger her.

Wilamowitz, hvis 60-aars Fødselsdag i 1908 fejredes ved Stiftelsen af et Legat til videnskabelige Formaal ved Bidrag fra alle civiliserede Lande, har i omtr. 35 Aar udfoldet en rig og omfattende Forfattervirksomhed og som Professor først i Greifswald, derefter i Göttingen og nu i Berlin vakt Liv og Virksomhed i den klassiske Philologi. Hans videnskabelige Arbejder spænder over næsten alle dennes Omraader indenfor græsk Aandsliv og udmærker sig ligesaa meget ved overordenlig Iderigdom og frisk Originalitet som ved Lærdom og Belæstthed. Hans Habilitationsskrift (1875), dediceret til Mommsen, med hvis Datter han er gift, behandler et saa strengt

Ulrich v. Wilamowitz-Moellendorff

den er i nøje Samklang med vor Tids hele Tænkemaade. Ved sin Opposition mod Tanken om Oldtidens Forbilledlighed har Madvig gjort Overgangen til den historiske Betragtning

den er i nøje Samklang med vor Tids hele Tænkemaade. Ved sin Opposition mod Tanken om Oldtidens Forbilledlighed har Madvig gjort Overgangen til den historiske Betragtning

philologisk Emne som den tekstkritiske Behandling af Euripides, og sin sympatheticke Forstaaelse af denne Digter, som Ny-Klassicismen handlede ilde med, fordi han betegner et Brud